

«Kva gjer ein når mødrer er borte?»

En sjelden gang

BILDEBOK

RØNNAUG KLEIVA

6 Eg greier meg
Illustrasjoner:

LARS ELLING

Samlaget

R
Ø
R
E
N
D
E

DET HENDER en sjelden gang at en bok rører meg dypt. Det gjør godt, men er også en litt skremmende følelse. Hva er det som kan få ord og bilder til å komme så til de grader innafor?

«Eg greier meg» handler om ei førskolejente som leiter etter mora si. Hun er borte, og selv om jenta kan både kle på seg og lese noen bokstaver, synes hun at det er bedre når moren er der. Tapper leiter hun overalt hjemme, før hun går ut i verden. Uten å finne mora.

Allerede her er boka sterk, ærlig og sår. Alle de psykologiske voksentankene er befriende fraværende. Denne jenta tror jeg på i sin reinskårenhet

og sitt blikk på verden.

Så lar Rønnaug Kleiva fortellinga gå inn i en overraskende kurve, med et påfølgende iskaldt gisp. Jeg skulle kanskje ikke røpe det, men det er her boka sprenger seg inn i meg helt og holdent. For i drøye to sider er mora der igjen, gjør vanlige ting som om ingenting var hendt. Jenta er undrende, jeg er glad.

Så står det bare kaldt og rolig. «Eg går ut på stova. Eg slår på fjernsynet og set meg under eit teppe. Eg prøver kor fort eg greier å skifte kanal. Om ei stund vil ho kanskje kome». Jenta er likevel aleine og det som før var sterkt og savn blir her også smerte og dyp, dyp ensomhet.

Bildene til Lars Elling er mørke, grå og glatte. Flere av dem delt i to. Og uttrykker stort savn i et lite hjerte.

Hva er det med slike bøker? Jeg kan bare si at de er reine, ærlige og vare. Resten får du sanse sjøl.

● TIRIL BJØRKVOLD